

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Sefer 'Atsmot Yosef

Ibn Ezra, Joseph ben Isaac

קחצי נב פסוי, ארזע נבא

Nidpas ... poh Śaloniḳi, 361 [1600/1601]

בי פד א הכלה

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11767](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11767)

עצמות יוסף

כל דבר חשוב וכו' : ויש דקדוקים עור כזה עיין בכבודות וכתובות וק"ל :

והרי

הקדש וכו' ואמר שמואל וכו' :
לכחורה משמע דלח קטיל משמש
ולא קידי דשמיטא כדיעבד הוא דקזמר דהוי מחולל
חבל לכתחילה חייבו יכול לחלו על פרוטה וקרא
דכתיב כסף היינו לכתחילה ואפשר היינו לחומר
דמדאורייתא חין לחלק בין כדיעבד בין לכתחילה
חבל כפרק הזהב איכא כל גתא כמלתא דשמואל
גופיה חי הוי לכתחילה או כדיעבד.

עור

יש לדקדק כיון דהתם איכא פלוגתא
ואיכא מ"ד דהקדשות לית בהו חפ"י

עור

בטול מקח אפשר דרב חסי ס"ל כדעת מ"ד הכי
יש לדקדק דמ"ד חפילו לכתחילה
היינו מוסר דערבך כל דהו משמע
זכמו שפירש רש"י ז"ל הכא והו"ה הראוי שיאמר בעה"ג
הכי מדכתיב ערבך : ונראה דהך דרשא דערבך
דמשמע דהו"ה חייב מוכרחת ומאי דמשמע כל ר
דהו היינו לעבין שלא יהיה בה בטול מקח לבך ה
הולך כע"ז לתירוצא חקר : ועוד איכא התם
יתרונה אחריכא לאו בעי אימא דהתם ואתי שפיר
הך סוגייתא דהכא כפי אותו התירו כק"ל יתבאר.

פרוץ

כסף מועטה וכו' רש"י ז"ל כתב ב'
טעמים למה בשאר כסף לא ילפינן
ממעשר א' משום דלח דמו וכו' ולטעם זה ח"ש מאי
דהולך כגמרא לומר יליף כסף וכו' חבל
לטעם השני דהכא כספי יתירא וכו' להך טעמא לא
ח"ש מאי דקאמר בגמרא יליף כסף וכו' דתיפוק לי
מיתורא דכסף דריבא וכמ"ש לעיל גבי מעשר כסף
כסף ריבא דנפיק ליה מיתורא דכסף וכמו שפיר
רש"י ז"ל בכבודות.

והרי

קדושים חסה וכו' יש לדקדק דקדושי
חסה כפרוטה נילף ליה מהקדש
דחסה רמי' להקדש דאמר לה חכ"ע ורש"י ז"ל פירש
לעיל דהקדש יליף ממעשר משום דרמו ליה.
ונראה דהא דאמרינן דאמר לה חכ"ע כו' ק"ל הוא
מדרכין וכו' חיתא כרוש פרוקן רלושאל רוב בנן הוא
לש"ן קדושים וק"ל : ויש"ן לדקדק נילף מק"ל
להקדש דהוי כפרוטה ומהו קדש שאינו
גדלה כמטר נפדה כפרוטה חסה וכו' וכו'
דאיכא למכרך מה להקדש שכן חין בו אונאה וכו'
מה שאין כן בחסה דפשיטא שאם קדשה כתכטיט
שמה דינר ולא מנאה היא שיווי זה אינה מקודשת
וק"ל.

והרי

מעשר וכו' הקשה מהר"ל כתשובו'
שבאו ומחדש ז"ל וק' שהרי כ"ש קאמ'
היינו ופשיטא דינר ואם כן ליכא לתקשויה מהך מ

האשה נקנית לה

מתניתין דמעשר ולא מירי דהא כדח"ל תחילה
המעשר כפרושות של נחשת אבל חללן כפרושות
שהיו שוים דינר עכ"ל וכו' דהמקשה הוה מקשה
אמאי דקאמר כל כסף האמור בתורה כסף וכו'
אבל הך דדינר וטוב דינר דקאמ' חסה כדעס זה לא
ק' ולא מירי וכבר הקשה בעל התלמוד והרי קדושי
חסה מכ' והדר ביה מכ' הוה קושיא ועוד ג' ע' :

דאמר

חוקיה וכו' חוקיה לא אחי ככ"ג
דחוקיה לא משו קדושי חסה ל'
לחמה וק"ל :

דומיא

דיועוד פרוצי חס' ואמר לה הרי
את מיועדת לי כמה שיש לי עלך
וכו' : לכאורה נראה טוב כרכי יוסף כו' יהודה
דאמר מעות הראשונות לאו לקידושין נתנו ולריך
טהות כיום לעשות עמו ש"פ' ונראה דכמה שיש
לי עלך פירושו כסף מכירת שיכול לקדש בווק"ל :
ואימא פלגא דדינר וכו' חאשה פרוץ
חבל האמה חפילו לכ"ט נראה

שנקנית ככ' פרוצית ומה שפרש' ואיכא גרוש עד
כפרוטה כל כיון דהתם איכא גרוש עד פרוטה הכא
באשה נימא כ' פרוצית וכו' ויש ראיה לזה ממש
התוספות כד' ה' וכו' טענה וכו' שכתבו ז"ל דכשלא
לקמן וכו' היינו משום דאשכחנא דהוי פרוטה כסף
גבי חמה וכו' עס שבחמות יש כזה מן הדיוטין מה יא
שכתבת נראה חמת :

הלכה א דף יב

פיסקא ובית הלל

וכו' קטר
וכו' יוסף
וכו' כל דהו וכו' כלומר שאם בדור א' ועלו פרוצות
הכות לאיכר פרוטה אחת מהן הוה השיעור ורש"י
ז"ל פירש שמוסיפין מהסקלם כלו' מוסיפין פרוצות
הרבה ממה שראוי להיות לערך המסקל אבל לאו
למימר שמוסיפין כסף על המסקל דאם כן נראה
דהכל הוא ערך א' וממאי דקאמר רב יוסף ח"ה וכו'
תבין שבדברי בן הוא וכיחא הסת' שפיר דלא משני
אמאי דפרין ממתניתין הא דזול איסרי וכו' דסוף
סוף שיעור הפרוטה הוא שיעור מנבל דלעול הוא
א' מקצב כדינר אבל לרב יוסף אינו כן לכך פרוץ
ממתניתין :

והא

כי אחא רב דיומי וכו' קשה נימא
דרכי סמאי שיער אח' שמונא לפי
שבדורוגס כן היה א' שמונא כדלרו של משה וכו'
דזה לא יתכן דאם כן מאי שיער דקאמר :

אך

קשה דלקמן בשמעתין מקיין הא דזול
איסרי וכו' ופרש' וימי רבי סמאי
היו האיסקרים יקרים כמשפטן וכו' אלמ' אר סמאי
שיער

עצמות יוסף

שיער כפי מה שהיה כימיו : ונראה דפריך בעל הגמרא מדקאמר כדורו דפשיטא דכדורו היה לא כונתו היא שהיה דורט לרכי' שיטערו כדורו בין יוספו על הפרוטות או יגרעו לערך א' משמנה ב כאיקר האטלקי כומן שהאיברים כדינין

אי הכי

היינו דתנינא וכו' קשה אמאי לא פריך מהכא לרכין דקאמר דהו' אחד מששה ונראה דניין דהוא איירי בזול איברי אבל לעולם טכאאיברים כדינין הו' א' מח' ל' קמיה מהך כרייתא : אך יש לדקדק מאי קאמר אכיו לרכ דימי כימא את ורכין וכו' ועכ' נר' לתרץ לו דאיירי בזול איברי כי היכי דלא תקשי ליה הך כרייתא ככרייתא

ולענין

הלכה בשיעור הקידושין כתב הטור שהיא משקל חצי שעורה כסף שיעור ונראה שאינו שיעור חצי שעורה כסף אלא ישקלו השעור וחצי אותו המשקל יהיה מכסף לעול' בין זול איברי בין אייקור וכן דקדקתי מדברי הרמב"ם במקומות :

פעשה

כא גטט שהיה כתוב בו נתחיי' פ' לפ' לתת לו מתכשיט פ' קרוב משלשה חלפים לכני' וכקדקתי דיד בעל השטר על התפתותה ואם נתן לו ב' חלפים וחמש מאות וא' קני דכיון דנפקא מפלגא חלף קרי ליה והכאתי ראייה ומאוי דאמרינן לעיל בשמעתי' כיון דנפקא להו מפלגא קרוב לחלפים קרי ליה וכו' ואף על פי שפי' רש"י ז"ל כיון דנפקא אף השני מחבני' לו קרוב לפי' קארי ליה וכו' ה' ה' כ' אלא שכת' לו משום דקתני הכי בכרייתא :

הלכה ב

אמר שמואל וכו' והא חנן תנן וכו' הנה הרמב"ם חלק וכוה בין תמורה לתכשיל' וכאמת דברים של טעם הם ומה שקסו עליו מדפריך והא חנן תנן וכו' ולא מוקי לה בתכשיל' וירק ככר כתו' כשיטות הרש"א כ' והריטבא יע"ש :

ולענין

הלכ' ראיתי לחדש מה שמצאתי שכתב הר"ן ז"ל לעיל גבי עבל זה לפדיון בני וכת' ז"ל ומיהו פשיט' לי דכשאין העדים יודעי' שדרכה להתייקר בולא מהני דה' ל' בקדושי' ובלא עדים עכ' ואפי' למפרטי' דם' ל' רעעס הנורה הוא משום דחיטי' דילמא יהיה כאן א' מאנשי מדי אפי' נר' דלא גורינן בהאי גורה אלא היכא דאכש' ולהיות שדעת' של אשה לתת פרוטה כאותו הדבר הא' גלו הכי הויא כמקדשה בלא עדים ומשו' גורה דרכן דעלמא לא אסרינן לה לעלמא אא"כ ידעי' העדי' דעתה של אשה' וכשורש זה תעין בדברי הר"ן קולין שהרבה לננות למה דם קפסלי' זלחה ויש לו כוה רפואות תעלה :

האשה נקנית

ודקדקתי

עוד מחלוקת אחר בדיט של הרמב"ם טכאכ כדין זה דחיטי' שמה ש' כמדוי' אם ידוע שטוה פרה כמדוי' בודאי אי הו' קדושי ספק או קדושי ודאי וה' המגיד משנה כתב בט"ם הרמב"ן והרש"א דהו' קדושי ספק וכתב טכ"ן מורה לשון רבינו עכ' וטעמו כדברי הרמב"ם הוא מדכתב ז"ל הא למדת כל המקדש בשוה כסף אם היה כאותה מדינה ט"ם הרי אלו קדושי ספק עכ' כנר דהו' קדושי ספק לעולם אע"ג דט"ם כמדוי' :

אבל

הר"א ז"ל כרעת הרמב"ם שאט היינו יודעי' ששוה פרוטה במקום האחר מקודשת מדאורייתא וכו' א"כ דברי' סותר' כדברי הרמב"ם ז"ל :

ונראה

שהר"א ז"ל דקדק מתחיל' דברי הרמב"ם שכת' ונריכא גט מכסף שמוא דבר זה ש' כמקום אחר ומדכתב לשון שמוא משמע שאם ודאי ט"ם כמקום אחר הויא מקודשת גמורה :

ומדקדוק

דברי הר"א ז"ל נראה לדקדק דגרין שהיה אורס' לאותו מקום דא"כ אינה מקודש' וכקנת נכסאנת כתוב כדברי הר"א דלית לה ארח' להתם ואכש' דקאי לאשה :

ולענין

הלכה נראה דיש להחמיר בין אית לה ארח' בין לית ארח' ואפי' כירק ותכשיל' חייטי' מדרכן דילמא איכא איניש ממדי' במקום הזה והוא שידעו העדים שדרך אותה האשה להתייקר כאותו דבר דא"כ הו' כמקדשה בלא עדים וכמו שכתבתי למע' :

הלכה ג

הוא גברא דקדיש באכנא דכוחלא וכו' רש"י פירש טכא אחר וקדשה ואינו מכרש שקדשה אחיו לפי שלא הזנך לכך :

ועל

דברי התוספות יש לתמוה דאמאי הזנכו לדחוק ענינם לו דאיירי שקדשה אחיו דהא עכ' הדב הוא פשוט דרב חסד' לית ליה דשמואל דהא אמר' בסמוך דאמרו ליה רבנן והא איכא סהדי בארית וכו' ועכ' אותם רבנן לא היו רונים לומר דהויא מקודשת ודאית אף כספק אלמא דרב חסד' אפי' ספק אינה לדעתו ועוד דאי רב חסד' חייט' להא דשמואל א"כ לא התירה לאחרון אם לא הנריכא גט מן הראשון ואמאי פרשן רבנן מההוא משפחה דאין לומ' דאות' אשה נשאת לשני בלי גט מן הראשון כיון שאפי' רב חסד' היה מזריכא גט אחר זה באיתי' להריטבא ז"ל הכריח כן לתירוצ' הך קושיא שהקשו התוספות בדברי התוס' כאמת תמוהים מאד :

זנראה

התוספות דקדקו בדברי הגמ' במאמר דפריך והאמר שמואל וכו' אהך עובדא דמייתי תלמוד א שהנה מן הדאוי היה מיכיל בעל התלמוד כל המעשה ואח"כ יקשה על דבריו ובחומר שמואל וכו' ובעל התלמוד לא עשה כן אלא הביא מקצת המעשה ועליו הקסה משמאל והנה היתה כונת התוספות בעבור זה לומר דבעל התלמוד הק' שמואל על תחילת המעשה כנראה דלהך מילתא לחדיה אית כיה פרכא מכלי קיום המעשה ווס אינו דמני אמר לך הא בקדושי ספק נהי דלפי המסקנא לא קס' ולא חידו ותדענו דהתחילת המעשה ג' בלא קס' ולא חידו דאיינו בקדשה אחיו וכו' והנה מעשה ססיה כך היה בדברוסית והתלמוד הקסה משמאל ומשמאל וכו' דקאמר לאו כל כמותו וכו' לקס' של בעל התוס' פירושו היה לאו כל כמותו לחוקרו על זה אבל אם זגרהנה זה תהיה מותרת לו והשתא דהוי אחיו מית דאבורא לגמרי מוס' גרשת אחיו:

לאו

היינו דהודותו וכו' יש לרדק דים לחלק דהת' מעולם לא קבלה קדושין אחרים אבל הכא סבבר קבלה קדושי דאשון אלא דמסקנא לן אי אית בה ט' פ' מכלן דלא חיס' ואפ' דלא מייתי אלא שהאם אינה מאמת ונריך ל להתישב כזה שהוי עכ"פ נריך לחלק לענין קלא דלא איתחוק כי דנא להכא לדעת אבי דפליג ארכ חסדא מהך טעמא דפריש' דפסטה ירא וכו' וכמ"ס הר"ן זל.

תוספות

והאיכ' עדים וכו' אין לפ' וכו' דאס כן אין לדבר סוף וכו' גוראיתי לה מוהר"ן ל' ז' לה' ח' ג' ב' כתב על דכריהס זל ולכאורא איכ' לחקשו במאמר דקאמרי התוספות א"כ אין לדבר סוף וכו' ומאי קושי דהוי שמואל חיס' למאמ' פ' כמורו וכיון דבן אפ' דאנהו דכנן אינס רונים לחוס' למיה סמוה בניקוס אחר חכל בי היכי דשמואל חוס' למאמ' ט' פ' סמקו אחר הכי נמי מנינן למימר דהנהו דכנן סוס' למאמ' הסוא אכנא דכוסלא היה ביה ט' פ' עכ"ל ולי נראה דיותר קל הוא לידע אי מוס' פרוט' כמדי שפבשר שהרב מבני מדי יבאלו במקו' הזואלו א' מן המקומו' שואמר אדבר זה מוס' פרוט' במקומו' משנדע אי איכ' עדי' בטוס' מקוס' יעיד על דבר פרוט' זה כהאי סבבא דכוסלא אי היה מוס' פרוט' בעידן קדושין כל זמן דליבא אפי' קול' בעלמא זה נראה לכונתם זל:

ולענין

הלכה הזכיר לך מעש מוער אמה סה' שגה ידי בעניני' אלנו בי הוא נריך גדול בדבר:

דע

כי פהך עובדא מנאני מחלוקת בין הגדולים בהך קול שיג' אי ראיכ כהדי וכו' אי הוי קודם שקבלה קידושין מאחר או לא שהר"ן זל כתב כס' הר"ה זל דכי מוסקין דחייש' בכה' ג' לקלא ואע"ג דלא איתחוק הכי מילי היכא דנפק קלא קודם שנתארקה לשני דאי לאחר שנתארקה לא חייש' לה דאפי' בקלא דאיתחוק אמרו איתס דלא חייש' לקלא דכתר אירוסין ולא עדיף קלא דלא איתחוק כי האי משוס' דפסט ידה וקבלה קדושין טפי וקלא דאיתחוק בעלמא עכ"ל ולהך ס' פדא יש לרדק כה כמאי דקאמר רב חסדא לאו היינו דכיתהו וכו' ומאי קושיא דכיתהו דרבי חייא הוה קלא דכתר נשואין ודכיתהו דרבי חייא הוה לחחוקי כוליה מלתא ולקושיית בתר נשואין גראה דלא קס' ולא חידו דנהי דהר"ה זל מכרס בהך דקאמר והאיכ' עדים וכו' שיג' הקול קודם שנתקדשה לאחר דאס לא כן לא חייש' ל' לההוא קול אבל הך ראמרה ליה אימי והא בבהו יומ' וכו' לאו משוס' קלא קאמר הכי אלא אחר נשיאיה כאתה אמה לאוסרה על האחרון ולהכי קאמר ל' רב חסדא לאו היינו דכיתהו דר' חייא וכו' ופריך תלמודא נהי דלא חיישת לאימו סוף כ"ף גי' חוס' אפ' לקלא דנפק קודם אירוסין אף עלגב דלא איתחוק כי דינא' טוב ראיית' להר' מוהר"ה זל ל' חוס' לו קושיא זו כחלק ג' סימן ג' והנראה לעד כתבתי.

עוד

הקסה הרב הנזכר על דברי הר"ה זל דאמאי לא קאמר הר"ה דקלא דאיתחוק הוא ולכתר ארוסין הוה ונהי דלכתר א' אירוסין לא חיישין לקלא אף עלגב דאיתחוק ה"מ לאחחוקי כוליה מלתא משוס' קלא ובהך סבר פליגי אביי ורב חסדא רבב חסדא סבירא ליה דאף על גב דפסטה ידה וקבל' קדושין והוחוק הקול חפיה לא חיישין לה כיון דהוא קלא דכתר ארוסין: ונראה לי דס' ל' להר"ה זל דבקלא דכתר אירוסין אין לחלק בדבר כלל דכלל בוגא לא חיישין ולא שייך בה פלוגתא דרב חסדא ואביי:

והמרדכי

חלק בדבר זה ומפרט שמעתון בקלא דכתר נשואין ע"ס:

והרשתת

חידוש אדעתי לענין הדיון בהך דאמרינן לאו כל כמותו דאימך וכו' דהיינו דיקא משוס' שהיתה פשוטה משוס' הכי לא אמרינן דשווא אנפשא חתיכא דאיבורא ותהא אמור' ליהשכ עם בעלה דמאחר שעד זמן וס' בא עליה בעלה כהתר לאוכל כמיכא לחוב לבעל' ולאכו' עליומה סבבר קדם לו שהיה בא עליה אכל' אס היתה מאורסת ואמרה שקבלה קדושין מאחר גראה לי דכיון דשוויא אנפשיה חתיכה דאיבורא שונעם הכעל מלכא עליה: ולמרמי

דיט
ן זה
טה
יה
קו
דת
ס' ב
ספ
סאט
קוס
תרי
כרי
ספ
טמא
דת
רזה
ורס'
ואות
פס'
כין
ואפי'
יניס
ותה
דסה
כנא
סכא
שלא
ומאי
ויני
זקד'
ליה
זותס
אית
דעתו
כ' לא
אשון
אופ'
י' רב
טכא
סכות

ולמדתי

חידוש זה מדכתב הראשון
 בתשובה כלל ל"ה סימן ג'
 בתוך התשובה זל ואפילו אם היתה מודה בפירוט
 שקבלה קדושין ממנו לאו כל כמינה לאקור עצמה
 על אותו שקדשה כבר ולא היה בה שום איקור אם
 היה בה עליה אלא דהוה אמרינן דשויתה לעצמה
 חתיכה דאיקורא ויוציאה בנט עכ"ל :

וקשה
 שהראש זל עצמו כסוף גיטין כתב
 מעשה באחד שאמ קדשתי אתם
 אשתי בפני פלו ופלוני והלכו למדינת הים קודם
 שקדשתי את אשתי ולא גרשתיה והרי היא נשואה
 ויש לה בנים וכתב ר"ת דאינו נאמן לאוקרה כל זמן
 שלא יביא עדים ואפילו אם תאמ אמת שקדשתי
 אינה נאמנת לאקור עצמה על בעלה עכ"ל כנ"ל
 דכ"ל זל שאינה נאמנת לאקור כלל ולא אמרינן
 דשו"י אנפשה חתיכה דאיקורא אלא שהחילוק הוא
 מכורר דנשואה לא אמרינן הכי כ"ש אם יש לה
 בנים דנאמנת חכה לאחריני שעוש אותם ממורי
וראיתי
 אל הרב הגדול מהר"י קארו
 זלהה כטור א"ה סימן מ"ו הכי

תשובה זו מהראש זל וכתב עליו זל ועל מ"ש שאם ה
 היתה מודה דהיינו או שויתה לכפשה חתיכה
 דאיקור ויוציאה בלא כתובה יש לתמוה מדאית'
 בכ"ק דקדושין יהודית דבית הורד' חייב הוא ליה
 צער ליה וכו' אמ' לה לאו כל כמינה דאימין ד
 דאקרת ליה עילוי ואפשר שיש לחלק בין כשהיא
 עצמה מודה לכשאומרת כן בשם אחרים עכ"ל :
 ודכריו תמוהי בעיני שכי חילוק זל שחילק תקשי
 לן דכריו הראש מ"ש כסוף גיטין כש ר"ת בדרך
 קתם והכילו הטור כסימן מ"ח לענין הלכה דהתם
 היא עצמה אומרת כן ואפילו הכי לא הנריכה כלל
 ודוחק לומר שבתשובה זו חולק עם מ"ש כפקיו
 ועם החילוק שחילקתי הוא ברור דהך עובדא ד
 דשמעתין הוא כתר נשואין כדפרישית ומשום הכי
 לאו כל כמינה לאקור עצמה עליו והוא דבר ברור
 לע"ד וראיתי סמך לדברי בדברי בעלי
 תוספות ר"ד זל שכתבו כשמעתין בהך עובדא
 דיהודית זל פי' אף על גב דהיא מהמכ' לשוויי נפש'
 חתיכה דאיקורא כדתנן לקמן בפרק האומר ק
 קדשתי והוא אומר לא קדשתך הוא מותר כ
 בקרובותיה והיא אקורה בקרוביו התם משום דלא
 אגיד גביה הלכך כי קאקרה נפש' עלויה מהמנא
 כיון דלא מפקדא לאחריני אכל הכא ראגיד ביה
 משעבדא ליה ומטי איקורא לגביה לא מהמנא עכ"ל
 הדי חילוק בפירוט מה שחילקתי : ועל עיקר
 החילוק שכתב הרב מוהר"ק זלהה ראיתי לחזור
 עליו היס' לו עוד קיום כשמעתין : וראיתי שיש
 בו עוד מן הדחוי' וזה שהיה כשמעתין יש להקשו'

אמאי לא אייתי רב חכדא מהו דתנן בפרק החות'
 הוא אומר קדשתך והיא אומרת לא קדשת לא כתו
 שהוה מותר בקרובות בתי ובתו מותרת בקרובות
 דאלמא אין האם נאמנת לאקור בתו ולא קרובות'
 על אחרים' וקושיא זו הוקשה לו ג' להר"י טכא
 זל כשמעתין ותירן זל דלא מייתי ההיא מתניתין
 משום דשאני התם שאף הכת מודה לדברי האם
 ומשום הכי אינטרין להו דיהודית עכ"ל אלמא
 הכא כמי בתו מודה לדברים ולכך הוצרך להיהו
 דיהודית שהיא יהודית לדברי אמה ועם כל זה אינ'
 נאמנת כתבשל עם זה חילוק הרב מוהר"ק זלהה
 וכו' נחא לימה שמתה הרב מוהר"ק ל"ב זלהה
 כה"ב סימן ג'ט על דברי תוספי ר"ד זל ואיבר דקש'
 טוכא דמאן דכר שמייה דשו"י נפש' חתיכה דאיקורא
 בהך עובדא דיהודי' דהרי לא ידעא דב' מהקדושי'
 אלא דאימי' היא דקאמר לה קבילי כיך אבוק קדושין
 וכו' עכ"ל : ועם מה שכתבתי בשם הר"י טכא הדבר
 מחזור דהכא נמי היא שויתה אנפשה חתיכה ד
 דאיקורא שהודית לדברי אמה וק"ל

ועם
 החילוק שחילקתי כתברו בעיני
 דברי המדרכי שכתבו בהך שמעתין
 מעשה שאירע בגרמויה בכחור שקדש אלמנה
 והתחילה אחר כך לומר כבר נתעשר בני כמעט
 קדושין שקבלתי מאחר והורו הגדולים שאין ה
 הקדושין קדושין וכרח הנחור וכו' עכ"ל

ובאמת
 הוראתן של גדולים אלו קשה
 מאד להשיע דמאזיה טעם ה
 הפקיעו הגדולים קדושי הנחור דלכאורה נראה
 משמעתין שאמירת האלמנה לאו כלום היא ולא
 נכתב שם שיש עדים ולא קול כדבר כלל :
 ונראה לי שטעם הגדולים הוא משום דהיא שויה
 אנפשה חתיכה דאיקורא ומ"ש שאין הקדושין ק
 קידושין הוא לומר שלא יוכל הנחור לכא על ליה
 מבלי שתקבל נש' ממי שאמרה היא וטעמא דנאמ'
 היא מפני שעדין לא נשאה עם הנחור שאם היתה
 נשואה עמו לא היתה נאמ' והוא אמר מה שחילקתי
 זה ברא' לענין ההוראה והשכל ישפוט היות החילוק
 אמיתי לענין הדין :

ולענין
 פסקא דרינא כשמעתין נראה
 דיש לחוש לסכרת אכיו וכדאמרינן
 דפרשו רבנן מההוא משפחה וכו' והרב בעל הטור
 בא"ה סימן ג' לא כתב דכרו הר"מ' אש' מתוך דכרו
 זל נראה שפוסק באכיו בהדיא' והמעין יתקשה
 הרבה בהבנת דברי הרב מוהר"ק שכתב ומשמע
 דכ"ל להר"מ' דהלכה כרב חסדא וכו' והוא הפך
 הנשמע מדרכי הר"מ' וכבר נתקשיתי עוד בדברי
 הר"מ' זל בפירוט' לז' ה' שנראה שכותר למ"ש הטור
 עוד בשמו כאותה גיטין' שנראה שהיה מ"ה פוסק
 בשמואל

בשמאל
 טכא כו'
 מנא יד
 ל' חב'
 אי זה פיר'
 דאפשר ל'
 ואכיו ורב'
 חסדא עכ'
 הר"מ' ש'
 כיון שינא
 כל הרב
 אותה הפי'
 להרב מוה'
 בשכיו ו
 קאמר עיי'
 אחרי כוח'
 זלהה ורב'
 זה והשיכ'
הלכ
ההוא
 עליו והכ'
 דרב יהוד'
 משום דכ'
 לכניו ומ'
וי
 מחלק בה'
 יוחסין די'
 יחוקאל ו
 למאן דמ'
 ומשמתינ'
 אחר וחלמ'
 פ"ד ככ"ד
 שהוה הדי'
 כת זל וכ'
 מכת מורד'
 דכמבוא'
 מכת מורד'
 מדין אוח'
 על דכרו
 אלא אפילו
 הר"ן זל מ'
 מ"ה הר"מ'
 סרב שוכ'

בשמואל וכתבתי יישוב עליו ותקנתי לשונו שררה
 סגבל בו טעות אבל כדברי הרב מהר"ק ז"ל הנה לא
 מצאתי ידו ורגלו וכעת נתחדשו לו דברי ה מהר"ק
 ל' ח' ג' הימן ז"ט שכתב על דברי הר"מ חקירה
 או זה פירוש מהתוספות מה וכתב ז"ל איכרא
 דאפשר למומר דל' להר"מ דפליגי רב חקרא
 ונאביי ורבא היכא דלא ינא חכילין ק' ופקק כרב
 חקרא ע"כ ועם שהרב הנזכר הסכים לאמת כדברי
 הר"מ שפוק באביי ורבא כשאר הפוסקים מ' מ
 כיון שינא מוכחי לפקק אפשר שהוא גם כן דעתו
 של הרב מהר"ק ז"ל והנה וכתבתי לא יכולתי להלום
 אותו הפירוש כדברי הר"מ ז"ל : עוד הוקשה
 להרב מהר"ק כל דברי התוספות בד' האם הקלנו
 בשכניה וכו' ע"ש בכת בות דאבן יקנ' דעדו טומאה
 קאמר עיי' כ"ג הימן ז"ט ודבריו ראויים אליו ז"ל :
 אחרי כותבי המכתב כאו תשובות הרב מהר"ק
 ז"ל הנה וראיתי שגשאל לו מוכס גדול מוכהק לשון
 זה והשיב סגבל טעו כרפוס ותקוב כתו כתשובות

הלכה ד רף יב עמוד ב

ההוא גכרא דאקדיש בשוטי' וכו' ועל
 דמונער שליחי דרכין פרטי' שקס
 עליו והכחו וכפרק עשרה יוסקין דף ע' בעוכר
 דרב יהודה בר יוחנן וכו' אל חמישי שמתי' מר
 מטוס דניער שליח דרכין ופרטי' כיוה חת שלוחו
 לכניו וחייב מלקו דרב מנ' ד חוהן דמונער שליח
 דרכין כדאמ' פ' ע"כ :

ויש לדקדק היכי מיייתי מרב דמנ' ד
 לעיני' שמתא' ונראה דרש' ז"ל
 מחלק בהך עיכרא דמנ' דרב ל' ד' ד' ד' עשרה
 יוסקין דיש לחלק דהתם שאני דננע ככבוד רב
 יחוקאל ומ' התם מנ' ד' וכו' כלומר דהתם מנ' ד
 ל' ח' ד' ד' ד' שליח מטוס הכי הכא חלקי דרגא
 ומשמתי' : אבל הר"מ ז"ל טעו עגמו ל' ד'
 אחר וחלק בין העניינים וכתב בה' תלמוד תורה
 פ"ד ככ' דברים שמנ' ד' את האדם כתב' א מהס
 שהוא המוכה שליח כ' ד' וכהלכות פנה דרין פבה
 כח ז' וכל המנע שליח כ' ד' יש ל' ד' רשות להכותו
 מכת מרדות ע"כ הוא ז"ל חילק בין מנער למוכה
 דמכוח כתב דמנ' ד' לו וכמנער כתב שמכין לו
 מכת מרדות ולפ' גריע טכי מנער ממוכ' דמכוח
 מנ' ד' חוהן וכמנער מכין אותו : והר"ן ז"ל כתב
 על דברי רש"י דלשון מנער לא משמע כוליה האי
 אלא חפילו מוכה אותו כפני אחרים ומכיישו :
 הר"ן ז"ל מפרש בהך דשמעתין שהוא המוכה הפך
 מ' הר"מ ז"ל דלהרמ"כ חייב דנוי ולפ' מ' מ
 רב מהר"ק ז"ל הנה כה' פנה דרין דברי הר"ן ז"ל

איש ענין לרעת הדמ' ס' ז"ל :

והרב

בעל הטורים כה' ק' ח' כתב
 דהמנער מוכין אותו מבת מרדות
 וכטור יד' כה' ג' דנוי ומרס' העתיק הכ' ד' ד' ד'
 שמנ' ד' עליהם וא' מהם המוכה שליח כ' ד' והוא
 ודאי ע"ד שפירשתי על דברי הר"מ ז"ל :
 וראיתי לכענ' הטורים שפקק בשור' א' הימן כ' ד'
 כשם הר"ש שאין הלכה כרב חל' בהלכה כ' :
 כרב שמלקין על המוקדש בביאה ולא באיני' ע"כ :
 ונראה לי שמקו' הנה לא כיון הטור לשקו' כה' א' א'
 שהרי בעל אלו המקומות שכתבתי פסק כנהרדעי'
 גם לשון הטור אינו מדוקדק : שכתב כה' הלכה
 קרב וכו' בכר' דרב פליג כזה עם אמורא אחר ואינו
 כן דרב יוסף ונהרדעי הוא דפליגי במלתיה דרב
 אי ככלהו מנ' ד' א' ד' ג' מוקדש כביאה לתר' ד'
 וכיון ק' ד' כתב הטור דהמומר מורעא א' טעא
 משמתי' ליה ובסימן קט"א כתב הטור דכרי' ה'
 הר"מ ז"ל דהמומר מורעא על הנט' : מכין אותו
 מכת מרדות י' ע' : ועל הי' חת' הדר בבית
 חמיו נראה ש"מ הר"ש ז"ל כזה דמנהג העול הוא
 דקאמר איכרא ד' כינמות פה' כתב דכש' : וכבר
 הלך אחר היקל וכו' : והתוספות כתבו
 דאפי' למאן דחייש מה שדרים עכשיו הוא כשכיל
 טובת הנאה וכו' : ויש לתמוה איך נמלט מהאיסור
 משי' ע' כת הנאה וכו' : ונראה דבשלמא מ'
 שאינו מקבל ט' בת הכאת מוכה' אית ביה חשדא
 שיאמרו דמשום פריצות הולך ס' : אבל כשדר גוס
 כשכיל טובת הנאה ודאי יאמר דמטעם זה דר' ש'
 לא משום פריצות : ואפשר עוד דכיון דאית כרב
 איבוד משון חפילו יואן דחייש יאמר דכיון דהרב
 אין בו איסור אלא חשש בעלמא יאמר דלא חיישיק
 למלתא דאיסורא :

הלכה ה

דף י"ב ה' הוא גבר דקריש
 כניפית : וכו' אמר רבא מנא
 גמינא ליה וכו' מאי רצתה ומאי לא רצתה אילמא
 רצתה דאמרה אין לא רצתה דאמרה לה וכו' :
 וקשה בין דאיכא חלוק' אמנעו' דהיינו דאישתיקה
 אס' כן מאי קאמר רבא מנא אמנא ליה וכו' : נימא
 דהכרייתא נקט' הב' קניית דהיינו קידושין ודאי'
 היכא דרצת' וקידושין שאינם כלל היכא שלא רצת'
 הא אישתיקה הייא כפק' מקודשת' : ובשעת מתן
 מעות חפילו אישתיקה הויא ודאי מקודשת' ולהכי
 קתני ברש' בשעת מתן מעות מקודשת' ולא קתני
 רנה : ולא רנה כלל וצ"ע ובהך בריתא דפריך לקמן
 קדשה בגזל וכו' הנה מני' למימר דאיירי כשאמר'
 אין אלא שיה הוא חסר בכרית' כיון דקתני דברי
 המקדש אבל אוקמת' דשריך אינה אוקמת' דכה' :
 וי"א דהיינו דהיינו דהיינו דהיינו דהיינו דהיינו